

Talven leikkejä

Nyt on talvi taas tulossa,
aika tuiskun, pakkasien,
talvileikkeihin tulevat
kaikki lapset innokkaina.

Nyt voi laskea mäkeä,
alas rinteeseen luikutella,
taikka hiihdellä halulla
metsässä näin mieliksensä.

Leuto päivä kun tulevi,
jo on leikit taas mukavat,
lumiukkoja mahtavia
lapset hetkessä tekevät.

Pojat linnan suurenmoisen
pian korkean kokoovat.
Sitten alkaa tuima taisto,
riemu raikuu kaikkialle.

Eipä kenkään nyt sisälle
makaamahan malta jäädä.
Talvenriemuihin jokainen
ilomielin innostuupi.

Tummeni jo syksyn taivas

Tummeni jo syksyntaivas,
ilta maisemaan aleni,
auringonkin silmä sammui,
säde kaunehin väsähti.
Mustat pilvet vettä vihmoi,
antoi kastetta kovasti.
Kolkkoa on kaikkialla,
syksy synkeä tulossa.
Tuuli puista lehdet riisti,
pyöritteli pyörteissänsä.
Kylmä viima hallaa kutsui,
sormin hyytävin halasi,
kukat kaikki kaunokaiset,
sorjimmat surutta sorti.

Maalasi lehdet kirjaviksi,
vä rein vahvoin ne sively.
Värit hehkui hehkeämmät,
tuoksut kuolemaa todisti.
Niin kukisti poutapäivän,
alle voimansa alisti.
Tuskissansa huokaa luonto,
syksy kurkkua kuristi.
Jääti pellot jäätiköiksi,
lapsen poskea puraisi.
Tuli syksy kylmin huulin,
viimat vinkeät vihelsi.

Tuulee tuuli tuimemmasti

Tuulen haltia puhalsi,
puhkui posket pullollansa,
aivan parhaansa yritti,
pani viimat valloillensa,

Kovin talvella tohaili
tammikuussa tuimemmasti,
jääti lapsilta lapaset,
kovotteli kengän kannat,
oli pakkasen kaveri,
jään ja kylmän puolustaja.

Tuli maaliskuu makea,
lempeältä tuntui tuuli,
tuulet lempeät sulatti
kinoksia nuoleskellen,
pälvet pelloille tulivat
rapakoissa roiskahteli.

Tuli toukokuu heräsi
kukat kauniit kukkimahan,
nurmen kasvulle kohotti,
pani puihin hiirenkorvat,
tuuli lämpöinen puhalsi,
kesä kohta alkamassa.

Kesäkuussa jo tulivat
ukkoset ja raisut tuulet,
aivan myrskynä mekasti,
katkoi puita puistikoissa,

kaatoi mäntyjä metässä,
kuusipuita kuusikossa.

Saapui synkkänä sateiset
syksynilmat ilkeämmät,
satoi aina ja puhalsi,
pohjoistuulet tuimemmasti,
heitti räntää ja rapakot
yöllä hyytyi jäätikölle,

Tuli pakkaset kovemmat,
rouva maita jo syleili,
hyinen tuuli pohjoisesta
otti otteeseen lujasti
lunta alkoi leijumahan,
talvi tullut on takaisin.

Lauloi lintu

Lauloi lintu oksallansa
kauniin, hempeän sävelen.
Soinnutteli taitavasti
liverryksen niin iloisen.
Kaikki katsoi kummastellen,
lapsoset halusi nähdä,
kuulla tahtoi sirkutuksen.

Mitä lauloi ihmelintu,
mitä kertoivat sävelet?

Ylistystä lintu lauloi
Suomenmaallemme sulolle,
kertoi kaipuun tuntehista,
synnyinseutuaan ylisti.
Sinitaivas yllä kaartui
poutapilvien lomassa.

Kertoi kuinka Suomen metsät
kauniin vihreän sävyensä
järven pintaan heijastaen,
antaa kauneutta lisäillen,
värikkyyttä maisemalle.

Kesä on Suomessa ihanin,
talvi poissa karkoittavi.

Taas kiirii takaisin kutsu,
viestin antaa leudot tuulet,
jotka Suomesta tulevat,
maisemista synnyinseudun.
Tänne riemuiten palajan,
sydämeni kuuluu tänne!

Silloin karhukin heräsi

Äreänä karhuvaari
hiukan silmiä siristi.
Kohta kirkkas poutapäivä
unesta pitkästä herätti.
Venytteli, haukotteli,
pahaa tuultansa ärisi,
olis vielä maittavana
uni tuntunut hyvältä.
Heräs sammalvuoteeltansa,
ylös nousi juuren alta,
jopa karjaisi kovasti.
Uhkui voimaa kämmenistä!
Keko keikahti kivasti,
muurahaiset kellahtivat
esiin näyttille syvältä,
käytävien sokkeloista.
Karhu maisteli vähäsen
kirpeätä aamiaista,
sitten karjui taas kovasti,
että tietää metsän kansa:
nyt on kontio herännyt,
ja kevät on koittamassa.

Karhuvaari on keväällä...

Karhu metsässä menossa,
murmattaen melkoisesti,
äsken luolastaan herännyt,
kömpinyt on kannon alta,
sieltä juurakon kolosta,
talviluolansa perältä.

Karhuvaari kuullostellen,
ilmaa haisteli nenällä,
mistä saisi syömisiä,
mistä täyttöä mahalle,

nuuhki sinne, nuuhki tänne.

Johan käännähti kápälä,
tassu taimen taivutteli,
puski kiukkunsa kekohon,
kotiin metsämuurahaisten.
Kiukku yltyi vaan kovemmin,
Karhuvaari karjahteli,
salo synkeä vapisi,
korpi kaikuna humisi,
luonto tietääpi, kuningas,
suurten metsäin hallitsija,
on nyt paikalleen palannut,
havahtunut nukkumasta.
Kaarna lensi mäntypuusta,
oksat kuivimmat karisi,
karhuvaarin purkaessa,
kevätkiukkunsa pahimman,
tuolla synkillä saloilla,
korven kolkon katvehessa.